TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2006. gada 26. oktobrī *

Lieta C-248/04

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 9. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 11. jūnijā, tiesvedībā

Koninklijke Coöperatie Cosun UA

pret

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*] un M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents),

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerāladvokāte K. Štiksa-Hakla [*C. Stix-Hackl*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 23. martā,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Koninklijke Coöperatie Cosun UA* vārdā — N. J. Helders [*N. J. Helder*] un M. Slotbūms [*M. Slotboom*], *advocaten*,

— *Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit* vārdā — E. R. Kleivehts [*E. R. Kleijwegt*], pārstāvis,

— Nīderlandes Karalistes vārdā — H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*], K. M. Viselsa [*C. M. Wissels*] un D. J. M. de Hrāfe [*D. J. M. de Grave*], pārstāvji,

— Eiropas Savienības Padomes vārdā — F. Rudžeri Laderki [*F. Ruggeri Laderchi*] un B. Drīsens [*B. Driessen*], pēc tam B. Drīsens un A. Gregorio Merino [*A. Gregorio Merino*], pārstāvji,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — M. Nolins [*M. Nolin*] un K. Lūiss [*X. Lewis*], pārstāvji, kam palīdz F. Taitshāfers [*F. Tuytschaever*], *advocaat*,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 16. maijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Padomes 1981. gada 30. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1785/81 par cukura tirgus kopīgo organizāciju (OV L 177, 4. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1991. gada 4. februāra Regulu (EEK) Nr. 305/91 (OV L 37, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Pamatregula"), kā arī Komisijas 1981. gada 14. septembra Regulas (EEK) Nr. 2670/81, ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus attiecībā uz cukura produkciju, kas pārsniedz kvotu (OV L 262, 14. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 1991. gada 6. decembra Regulu (EEK) Nr. 3559/91 (OV L 336, 26. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 2670/81"), spēkā esamību.

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar prāvu starp *Koninklijke Coöperatie Cosun UA* (turpmāk tekstā — "*Cosun*"), kas ir Nīderlandē nodibināts kooperatīvs, un *Minister van Landbouw, Natur en Voedselkwaliteit* (Nīderlandes lauksaimniecības, dabas un pārtikas kvalitātes ministrs, turpmāk tekstā — "*Minister*"), kuru pārstāv *Hoofdproductschap Akkerbouw* (turpmāk tekstā — "*HPA*"), par summu, kas no *Cosun* pieprasīta atbilstoši Pamatregulas 26. pantam un Regulas Nr. 2670/81 3. pantam.

Atbilstošās tiesību normas

Cukura tirgus kopīgā organizācija

3 Pamatregula cukura tirgus kopīgās organizācijas (turpmāk tekstā — "cukura TKO") ietvaros paredz saglabāt garantijas, kas nepieciešamas saistībā ar tādu pamatproduktu ražotāju kā Eiropas Kopienas cukura ražotāji nodarbinātību un dzīves līmeni,

un nodrošināt, ka visiem patērētājiem cukura piegāde tiek veikta par saprātīgām cenām, stabilizējot cukura tirgu.

4 Šajā nolūkā tā reglamentē cukura ražošanu, importu un eksportu. Tā it īpaši paredz ražošanas kvotu sistēmu, kas saskaņā ar tās piecpadsmito apsvērumu ir līdzeklis, kā ražotājiem garantēt Kopienas cenas un to produkcijas noietu.

5 Saskaņā ar šo kvotu sistēmu Pamatregulas 24. pantā attiecībā uz katru tirdzniecības gadu (proti, no 1. jūlija līdz nākamā gada 30. jūnijam) tiek noteikti "A cukura" un "B cukura" pamatdaudzumi, kas katrai dalībvalstij jāsadala cukura ražotājiem, kuri ir reģistrēti tās teritorijā. Tādējādi cukura ražošanas uzņēmumiem katram tirdzniecības gadam piešķir A kvotu un B kvotu. Visu cukura daudzumu, kas saražots, pārsniedzot A un B kvotu, sauc par "C cukuru".

6 Uz C cukuru neattiecas ne cenu atbalsta sistēma, ne arī eksporta kompensāciju sistēma. Turklāt C cukuru nevar pārdot iekšējā tirgū, un tādējādi tas jāpārdod ārpus Kopienas — pasaules tirgū. Pamatregulas 26. pantā šajā sakarā noteikts:

"1. [..] C cukuru, kas saskaņā ar 27. pantu nav pārnests uz nākamo gadu [..], nedrīkst pārdot Kopienas iekšējā tirgū un tas jāeksportē bez turpmākas pārstrādes līdz 1. janvārim pēc konkrētā tirdzniecības gada beigām.

[..]

3. Sīki izstrādātus noteikumus šā panta piemērošanai pieņem saskaņā ar 41. pantā paredzēto procedūru.

Šajos noteikumos cita starpā paredzēts, ka maksājums uzliekams par 1. punktā minēto C cukuru [..], par kuru līdz datumam, kas vēl jānosaka, nav iesniegti pierādījumi, ka tas ir eksportēts noteiktajā termiņā bez turpmākas pārstrādes." [Neoficiāls tulkojums]

7 Saskaņā ar Pamatregulas 27. panta 1. punktu "katrs uzņēmums var nolemt uz nākamo tirdzniecības gadu uz tā ražošanas apjoma rēķina pārnest visu vai daļu cukura, kas saražots, pārsniedzot A kvotu".

8 Regula Nr. 2670/81, kas pieņemta, pamatojoties uz Pamatregulas 26. panta 3. punktu, precizē nosacījumus, ar kādiem C cukura eksportu uzskata par notikušu.

9 Regulas Nr. 2670/81 1. panta 1. punktā noteikts:

"Regulas (EEK) Nr. 1785/81 26. panta 1. punktā minēto eksportu uzskata par notikušu, ja:

a) C cukuru [..] eksportē no dalībvalsts, kuras teritorijā [tas] ražot[s];

b) attiecīgo eksporta deklarāciju pieņem a) apakšpunktā minētā dalībvalsts līdz 1. janvārim pēc tā tirdzniecības gada beigām, kurā C cukurs [..] saražots;

c) C cukurs [..] ir atstājis Kopienas muitas teritoriju vēlākais 60 dienu laikā no b) apakšpunktā minētā 1. janvāra;

d) produkts ir eksportēts no a) apakšpunktā minētās dalībvalsts bez kompensācijas vai maksājuma [..].

Izņemot *force majeure* gadījumu, ja visi pirmajā daļā minētie nosacījumi netiek izpildīti, attiecīgo C cukura [..] daudzumu uzskata par pārdotu iekšējā tirgū.

Force majeure gadījumā tās dalībvalsts, kuras teritorijā ticis saražots C cukurs [..], kompetenta iestāde paredz pasākumus, kas ir vajadzīgi ieinteresētās puses minētu apstākļu dēļ."

10 Saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 trešo apsvērumu "tad, kad būs noteikts iekasējamais maksājums pārdošanai iekšējā tirgū, ir svarīgi nolikt [nostādīt] C cukuru [..], kas nav eksportēts, tādā pašā pozīcijā [situācijā] kā no ārpuskopienas valstīm importētais cukurs [..]" un "šim nolūkam maksājums būtu jānosaka, ņemot vērā gan ievedmuitu [importa maksājumu] cukuram [..] ar maināmu elementu pēc augstākās likmes, kas piemērojama laika posmam, kas atbilst tirgus [tirdzniecības] gadam, kurā attiecīgais cukurs [..] saražots, un sešus mēnešus pēc šā tirgus [tirdzniecības] gada, — gan arī pamatlikmi, kas noteikta, pamatojoties uz tā cukura pārdošanas izmaksām, kas ievests no ārpuskopienas valstīm".

11 Regulas Nr. 2670/81 3. pantā paredzēts:

"1. Attiecīgā dalībvalsts tiem daudzumiem, kuri 1. panta 1. punkta nozīmē ir pārdoti iekšējā tirgū, uzliek maksājumu, kas vienāds ar šādu daudzumu kopsummu:

a) C cukuram, uz 100 kilogramiem:

— augstākais ieveduma [importa] maksājums uz 100 kilogramiem baltā cukura vai jēlcukura, kurš piemērojams laika posmā, kas atbilst tirgus [tirdzniecības] gadam, kura laikā ir ražots attiecīgais cukurs, un sešiem mēnešiem, kas seko šim tirgus [tirdzniecības] gadam,

un

— [EUR] 1;

[..].

4. Ja kādi C cukura [..] daudzumi tikuši pirms eksporta iznīcināti vai bojāti bez atgūšanas iespējas apstākļos, kurus attiecīgās dalībvalsts kompetenta iestāde ir atzinusi par *force majeure* gadījumu, attiecīgā summa, kas minēta 1. punktā, netiek iekasēta."

Muitas tiesiskais regulējums

12 13. panta 1. punktā Padomes 1979. gada 2. jūlija Regulā (EEK) Nr. 1430/79 par importa vai eksporta nodokļu atmaksāšanu vai atbrīvošanu no tiem (OV L 175, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1986. gada 7. oktobra Regulu (EEK) Nr. 3069/86 (OV L 286, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1430/79"), noteikts:

"Importa nodokļa atmaksāšana vai atbrīvošana no tā var notikt īpašos gadījumos [..], kuru pamatā ir apstākļi, kas nav radušies ne ieinteresētās personas darbības, ne viņas acīmredzamas nolaidības dēļ.

Situācijas, kurā var piemērot pirmo daļu, kā arī procesuālo kārtību, kāda šajā nolūkā jāievēro, nosaka saskaņā ar procedūru, kas paredzēta [īstenošanas pasākumu pieņemšanai]. Uz atmaksāšanu vai atbrīvošanu var attiecināt īpašus nosacījumus." [Neoficiāls tulkojums]

13 Saskaņā ar Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) apakšpunkta noteikumiem ar "importa nodokli" saprot "gan muitas nodokļus un maksājumus ar līdzvērtīgu iedarbību, gan lauksaimniecības maksājumus un citus importa maksājumus, kas paredzēti kopējās lauksaimniecības politikas vai tādas īpašas kārtības ietvaros, kura saskaņā ar Līguma 235. pantu piemērojama konkrētām precēm, kas saražotas lauksaimniecības produktu pārstrādes rezultātā".

14 4. pantā Komisijas 1986. gada 12. decembra Regulā (EEK) Nr. 3799/86, ar ko paredz īstenošanas noteikumus Regulas Nr. 1430/79 (OV L 352, 19. lpp.) 4.a, 6.a, 11.a un 13. pantam, ir uzskaitītas īpašas situācijas, kuru pamatā ir apstākļi, kas nav radušies ne ieinteresētās personas darbības, ne viņas acīmredzamas nolaidības dēļ Regulas

Nr. 1430/79 13. panta 1. punkta nozīmē. Izvērtējot katru gadījumu atsevišķi atbilstoši procedūrai, kurā ir nepieciešama Eiropas Kopienu Komisijas iejaukšanās, arī citus faktiskos apstākļus var atzīt par tādiem, kas rada šādas īpašas situācijas.

Pamata prāva

15 *Cosun*, kas ir Nīderlandē nodibināts kooperatīvs, 1991./1992. un 1992./1993. tirdzniecības gadā saražoja C cukuru. 1993. gadā tas noteiktu skaitu C cukura partiju pārdeva dažādiem saviem līgumslēdzējiem partneriem, lai to eksportētu attiecīgi uz Horvātiju, Slovēniju un Maroku.

16 Saistībā ar šīm darbībām notika krāpšana, ko, *Cosun* nezinot, īstenoja tā līgumslēdzēji partneri un kas izpaudās kā T5 dokumentu neatbilstīga apzīmogošana, kuru mērķis bija pierādīt, ka C cukura partijas bija izvestas no Kopienas teritorijas.

17 Nīderlandes kompetentās iestādes, kas bija brīdinājušas *HPA* — Nīderlandes iestādi, kuras kompetencē ir tirgu kopīgās organizācijas noteikumu piemērošana, bija uzsākušas izmeklēšanu par minēto līgumslēdzēju partneru rīcību. Savukārt *Cosun* sākumā netika informēts par šo izmeklēšanu.

18 Ar 1994. gada 25. aprīļa lēmumu, kurā grozījumi tika izdarīti ar 1994. gada 13. jūnija lēmumu, *HPA* atbilstoši Regulas Nr. 2670/81 3. pantam pieprasīja *Cosun* samaksāt summu NLG 6 250 856,78 (EUR 2 836 515,14) apmērā, jo tas nebija pierādījis, ka konkrētas C cukura partijas bija izvestas no Kopienas teritorijas.

19 Tā kā *HPA* noraidīja *Cosun* iesniegto sūdzību, *Cosun* savukārt pārsūdzēja šo noraidošo lēmumu *College van Beroep voor het bedrijfsleven* [Apelācijas tiesa tirdzniecības un rūpniecības jautājumos] un, pamatojoties uz Regulas Nr. 1430/79 13. pantu, iesniedza *HPA* pieteikumu par atbrīvojumu no pieprasītā maksājuma veikšanas.

20 Pirmkārt, šo pieteikumu par atbrīvojumu Nīderlandes iestādes nodeva Komisijai, kuras kompetencē bija tā izskatīšana, pievienojot tam pozitīvu atzinumu. Ar 2002. gada 2. maija Lēmumu *REM* 19/01, kuram piešķirts arī numurs C (2002) 1580, galīgajā redakcijā, Komisija minēto pieteikumu atzina par nepieņemamu. *Cosun* līdz ar to Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā cēla prasību atcelt šo lēmumu. Ar 2004. gada 7. decembra spriedumu lietā T-240/02 *Koninklijke Coöperatie Cosun*/Komisija (Krājums, II-4237. lpp.) Pirmās instances tiesa šo prasību noraidīja kā nepamatotu. *Cosun* iesniegtā apelācijas sūdzība par šo spriedumu tika noraidīta ar šīs pašas dienas spriedumu lietā C-68/05 P *Koninklijke Coöperatie Cosun*/Komisija (Krājums, I-10367. lpp.).

21 Otrkārt, attiecībā uz sūdzību, kas iesniegta *College van Beroep voor het bedrijfsleven* par *HPA* lēmumu, ar ko tika noraidīta *Cosun* sūdzība, šī tiesa pirmoreiz apturēja tiesvedību, gaidot, līdz tiks pieņemts Tiesas 1999. gada 7. septembra spriedums lietā C-61/98 *De Haan* (*Recueil*, I-5003. lpp.), ņemot vērā abu lietu līdzību.

22 Iepriekš minētajā spriedumā lietā *De Haan*, kurā runa bija par muitas nodokļiem, Tiesa pamatoti atzina, ka vajadzību valsts iestādēm veikt rūpīgu izmeklēšanu, ja muitas parādnieks nav veicis nekādas darbības vai nav vainojams nolaidībā un, kaut arī tas nav ticis informēts par izmeklēšanas norisi, var uzskatīt par īpašu situāciju Regulas Nr. 1430/79 13. panta nozīmē, jo tas, ka valsts iestādes izmeklēšanas interesēs apzināti ir ļāvušas izdarīt pārkāpumus, tādējādi liekot rasties muitas parādam, kas jāmaksā galvenajam atbildīgajam, nostāda pēdējo minēto izņēmuma situācijā salīdzinājumā ar citiem uzņēmējiem, kuri veic tādu pašu darbību.

23 Tā kā pamata tiesvedība tika atsākta, *College van Beroep voor het bedrijfsleven* noraidīja dažādus pamatus, ko *Cosun* bija izvirzījis savas prasības pamatojumam. Tā it īpaši atzina, ka *Cosun* nebija pilnīgi nekāda pamata atsaukties uz *force majeure*, jo līgumslēdzēja partnera pienākumu neizpilde ir zināms un parasts komercrisks.

24 Tā kā *Cosun* arī uzsvēra, ka tas ticis nostādīts izņēmuma situācijā, kas pamato atbrīvošanu no nodokļiem atbilstoši Regulas Nr. 1430/91 13. pantam, *College van Beroep voor het bedrijfsleven* secināja, ka faktiski *Cosun* situācija noteikti bija analoga tai, kādā atradās sabiedrība *De Haan Beheer BV* lietā, kurā tika taisīts iepriekš minētais spriedums *De Haan*.

25 *College van Beroep voor het bedrijfsleven* vēlas noskaidrot, vai gadījumā, kad iespēja piešķirt atbrīvojumu no parāda atbilstoši Regulas Nr. 1430/91 13. pantam neattiecas uz maksājumu, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, Pamatregula un Regula Nr. 2670/81 zaudē spēku, tāpēc ka cukura TKO nav rodams nekāds pamatojums, kas ļauj piešķirt šādu atbrīvojumu, un attiecīgā gadījumā — kādas ir sekas šo regulu spēkā neesamībai tādā situācijā, par kādu ir runa pamata prāvā.

26 Šādos apstākļos *College van Beroep voor het bedrijfsleven* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai gadījumā, kad iespēja piešķirt atbrīvojumu no nodokļiem saskaņā ar 13. pantu Regulā (EEK) Nr. 1430/79, kas pašreiz ir aizstāts ar 239. pantu [Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2913/92 par] Kopienas Muitas kodeksa izveidi [(OV L 302, 1. lpp.)], neattiecas uz [maksājumiem] par

tādu C cukuru, par kādu ir strīds, Regula (EEK) Nr. 1785/81 [..] un Regula (EEK) Nr. 2670/81 [..] nav spēkā pilnībā vai daļēji, ņemot vērā, ka nepastāv iespēja atmaksāt par C cukuru veiktos maksājumus dažu ar taisnīgumu saistītu iemeslu dēļ vai atbrīvot no to maksāšanas?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai likumiskais pienākums veikt [maksājumu] par C cukuru vairs nepastāv un vai kompetentā attiecīgās dalībvalsts iestāde un/vai Komisija var izlemt par C cukura daudzumiem nepieprasīt [maksājumu] atbilstoši Regulas (EEK) Nr. 2670/81 3. pantam, ja atbildīgajam par [maksājumu] nevar pārmest, ka tas būtu veicis kādas darbības vai pieļāvis nolaidību, kas būtu varējusi sekmēt, ka šie daudzumi, kurus tas bija paredzējis eksportēt, netika eksportēti, un ja tādas izmeklēšanas interesēs, ko valsts iestādes uzsākušas, lai izmeklētu pārkāpumus, šis atbildīgais par [maksājumu] netika informēts par šo izmeklēšanu?"

Ievada vērtējums

27 Jāsecina, ka iesniedzējtiesa par pamatu ir ņēmusi, pirmkārt, ka Regulas Nr. 1430/79 13. pants neattiecas uz maksājumu, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, un, otrkārt, ka, izņemot *force majeure* gadījumu, Pamatregula un Regula Nr. 2670/81 neparedz nekādu iespēju atbrīvot no šāda maksājuma vai atmaksāt to.

28 Tādējādi, lai sniegtu noderīgu atbildi, kas iesniedzējtiesai ļautu izspriest pamata prāvu, sākumā uzreiz ir jāpārbauda, vai maksājums, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, ietilpst Regulas Nr. 1430/79 13. panta piemērošanas jomā un

vai Pamatregula un Regula Nr. 2670/81 ir interpretējamas tādā veidā, ka tās neparedz nekādu iespēju atbrīvot no šāda maksājuma vai atmaksāt to dažādu ar taisnīgumu saistītu iemeslu dēļ.

Par Regulas Nr. 1430/79 13. panta interpretāciju

29 Pirmkārt, ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētie importa nodokļi, proti, attiecīgi ievedmuitas nodokļi, maksājumi ar līdzvērtīgu iedarbību, kā arī lauksaimniecības maksājumi un citi importa maksājumi, kas paredzēti atbilstoši kopējai lauksaimniecības politikai vai īpašām sistēmām, kas saskaņā ar EK līguma 235. pantu (jaunajā redakcijā — EKL 308. pants) ir piemērojamas dažām precēm, kas saražotas lauksaimniecības produktu pārstrādes rezultātā, tiek iekasēti tāpēc, ka tie šķērso Kopienas ārējās robežas.

30 Acīmredzot tas attiecas uz muitas nodokļiem un maksājumiem ar līdzvērtīgu iedarbību, jo pēdējos minētos veido visi vienpusēji noteikti finansiāli maksājumi neatkarīgi no to nosaukuma vai iekasēšanas metodes un tos uzliek par precēm tāpēc, ka tās šķērso robežu, ja tie nav muitas nodokļi šī vārda tiešajā nozīmē (skat. it īpaši 1997. gada 17. septembra spriedumu lietā C-347/95 *UCAL*, *Recueil*, I-4911. lpp., 18. punkts, un 2006. gada 8. jūnija spriedumu lietā C-517/04 *Koornstra*, Krājums, I-5015. lpp., 15. punkts).

31 Tas pats attiecas arī uz lauksaimniecības importa maksājumiem un citiem importa maksājumiem, kas tiek iekasēti tāpēc, ka lauksaimniecības produkti vai dažas preces, kas saražotas lauksaimniecības produktu pārstrādes rezultātā, šķērso Kopienas ārējās robežas.

32 Savukārt maksājums, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, tiek iekasēts nevis tāpēc, ka noteikts C cukura daudzums šķērso Kopienas ārējās robežas, bet gan tieši pretēji — tāpēc, ka minētais daudzums nav ticis eksportēts ārpus Kopienas vai tāpēc, ka tā eksports nav atbildis Regulā Nr. 2670/81 paredzētajiem nosacījumiem un termiņiem.

33 Tādējādi šāds maksājums neatbilst nevienai no trim Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) apakšpunktā uzskaitītajām kategorijām, un tādējādi to nevar uzskatīt par importa nodokli tās pašas regulas 13. panta nozīmē.

34 Otrkārt, neviens no *Cosun*, *Minister* un Nīderlandes valdības minētajiem argumentiem šajā sakarā nav tāds, pamatojoties uz kuru varētu pierādīt, ka Kopienas likumdevējs bija paredzējis maksājumu, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, pielīdzināt importa nodokļiem Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) apakšpunkta nozīmē, lai piemērotu pēdējās minētās regulas 13. pantu.

35 Pirmkārt, šādam maksājumam un Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētajiem importa nodokļiem nav viens un tas pats mērķis.

36 Šajā sakarā ir jānorāda, ka cukura TKO galvenokārt ir balstīta uz cenu režīmu (kas paredz orientējošu un intervences cenu noteikšanu), režīmu tirdzniecībai ar trešām valstīm (kas paredz iekasēt maksājumu par importu no minētajām valstīm) un kvotu režīmu (saskaņā ar kuru tiek piešķirtas ražošanas kvotas un tiek noteikta virs kvotām saražotā cukura pārdošanas kārtība).

37 Visu šādi ieviesto pasākumu galīgais mērķis ir stabilizēt Kopienas cukura tirgu un tādējādi nodrošināt to garantiju saglabāšanu, kas nepieciešamas saistībā ar Kopienas ražotāju nodarbinātību un dzīves līmeni, kā arī cukura piegādes nodrošināšanu visiem patērētājiem.

38 Tomēr to tiešie mērķi ievērojami atšķiras. Tādējādi no Pamatregulas piektā apsvēruma izriet, ka režīms tirdzniecībai ar trešām valstīm ir vērsts uz to, lai novērstu, ka cukura cenu svārstības pasaules tirgū ietekmē cenas Kopienā.

39 Acīmredzot kvotu režīmam nav šāda mērķa. Šajā sakarā ir jāuzsver, ka pretēji tam, ko apgalvo *Cosun*, šis mērķis nav minēts Pamatregulas desmitajā apsvērumā, kas paredz pamatot vajadzību veikt minētās regulas 22. pantā paredzētos pasākumus.

40 Saskaņā ar Pamatregulas piecpadsmito apsvērumu ražošanas kvotas ir līdzeklis kā ražotājiem garantēt Kopienas cenas un to produkcijas noietu. Turklāt konkrēti attiecībā uz maksājumu, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, šai normai principā ir preventīvs raksturs, lai nodrošinātu, ka tiek ievērots aizliegums iekšējā tirgū pārdot C cukuru — produktu, kas pārsniedz kvotu.

41 Tādējādi maksājumiem par cukura importu no trešām valstīm un maksājumam, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu par iekšējā tirgū pārdoto C cukuru, nav viens un tas pats mērķis.

42 Otrkārt, ne no Pamatregulas 26. panta, ne no Regulas Nr. 2670/81 trešā apsvēruma un 3. panta neizriet, ka Kopienas likumdevējs ir vēlējies, lai importētājs, kas cukuru ieved no trešām valstīm, un iekšējā tirgū pārdotā C cukura ražotājs tiktu nostādīti vienādā situācijā.

43 No Regulas Nr. 2670/81 trešā apsvēruma un 3. panta skaidri izriet, ka uz cukuru, kas importēts no trešām valstīm, var atsaukties, tikai lai izvēlētos minētajā pantā paredzētā maksājuma aprēķināšanas veidu. Faktiski šī norma nesasniegtu savu tiešo mērķi, proti, nodrošināt, ka tiek ievērots aizliegums iekšējā tirgū pārdot C cukuru, ja ekonomiski izdevīgāk būtu C cukuru iegādāties iekšējā tirgū nekā importēt cukuru no trešām valstīm. Minētajā apsvērumā un pantā savukārt nav dota neviena norāde par situāciju, kādā attiecīgi atrodas cukura importētāji un C cukura ražotāji.

44 Apstāklis, ka maksājumu par cukura importu no trešām valstīm izmanto par pamatu tam, lai aprēķinātu maksājumu, ko iekasē saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, neattaisno šo maksājumu pielīdzināšanu, jo šādu aprēķināšanas veidu pamato vēlme nodrošināt minētajam maksājumam preventīvu raksturu, kā tas tika uzsvērts iepriekšējā šī sprieduma punktā.

45 No Pamatregulas 26. panta nevar secināt, ka Kopienas likumdevējam bijusi vēlēšanās iekšējā tirgū pārdotam C cukuram piešķirt no trešām valstīm importēta produkta statusu, jo šajā pantā ir tikai paredzēts aizliegums C cukuru pārdot iekšējā tirgū.

46 Visbeidzot, treškārt, tam, ka Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētie lauksaimniecības importa maksājumi un citi importa maksājumi, no

vienas puses, un maksājums, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, no otras puses, ir daļa no Kopienas pašu resursiem, nav nozīmes, lai noskaidrotu, vai šis maksājums ietilpst Regulas Nr. 1430/79 13. panta piemērošanas jomā. Kopienas pašu resursus veido ļoti dažāda veida ieņēmumi, uz kuriem attiecas arī atšķirīgi režīmi (skat., piemēram, pievienotās vērtības nodokļa ieņēmumus).

47 Tādējādi ir jāsecina, ka maksājums, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, neietilpst Regulas Nr. 1430/79 13. panta piemērošanas jomā.

48 Treškārt, pamatojoties uz Tiesas 1985. gada 12. decembra spriedumu lietā 165/84 *Krohn* (*Recueil*, 3997. lpp.), *Cosun* un Nīderlandes valdība tomēr uzsver, ka, kaut arī juridiski regulas piemērošanas joma ir pati par sevi noteikta un principā to nevar paplašināt un attiecināt uz situācijām, kurām tā nav paredzēta, dažos izņēmuma gadījumos tomēr var būt citādi. Tādējādi uzņēmumi varētu pamatoti atsaukties uz tādas regulas piemērošanu pēc analoģijas, kura parasti tiem nav piemērojama, ja tie pamatotu, ka tiesiskais režīms, kas uz tiem attiecas, pirmkārt, ir ļoti līdzīgs tam režīmam, kuru tie lūdz piemērot pēc analoģijas, un, otrkārt, ka tajā ir trūkums, kas nav saderīgs ar vispārējo Kopienu tiesību principu un ko šī piemērošana pēc analoģijas ļauj novērst.

49 *Cosun* un Nīderlandes valdība uzskata, ka abi minētajā judikatūrā norādītie nosacījumi šajā gadījumā ir izpildīti. Pirmkārt, iekšējā tirgū pārdotais C cukurs atradās tādā pašā situācijā kā no trešām valstīm importētais cukurs. Otrkārt, iespējas īpašās situācijās un taisnīguma iemeslu dēļ atbrīvot no maksājuma, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, neesamība, kaut arī šāda iespēja ir paredzēta Regulas Nr. 1430/79 13. pantā attiecībā uz importa nodokļiem, ir pretrunā vienlīdzības principam, kā arī, kā uzskata Tiesa, iespējamam taisnīguma principam.

50 Šajā sakarā ir jāsecina, ka lietā, kurā ir taisīts iepriekš minētais spriedums lietā *Krohn*, Taizemes izcelsmes maniokas importētāji pieprasa, lai tiem piemērotu atvasināto tiesību normas, kas ir piemērojamas citu trešo valstu izcelsmes maniokas importētājiem un ar kurām paredzēts novērst sekas, ko radīja grozījums Kopienas režīmā maniokas importa apliecību izsniegšanai, jo minētais grozījums bija piemērojams neatkarīgi no izcelsmes valsts. Šajos apstākļos Tiesa secināja, ka Taizemes izcelsmes maniokas importētāji un citu trešo valstu izcelsmes maniokas importētāji bija nostādīti vienādā situācijā un tādējādi tiesiskais režīms, kas piemērojams Taizemes izcelsmes maniokas importētājiem, bija ļoti līdzīgs tam, kurš tajā pašā laikā reglamentēja citu trešo valstu izcelsmes maniokas importu.

51 Savukārt, kā izriet no šī sprieduma 35.–46. punkta, Kopienas cukura ražotājs, kam ir jāveic maksājums saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, nav tādā pašā situācijā kā trešās valsts izcelsmes cukura importētājs, kuram ir jāmaksā importa nodokļi. Tādējādi ir jāsecina, ka uz šīm abām uzņēmumu kategorijām neattiecas tiesiskie režīmi, kas būtu ļoti līdzīgi iepriekš minētās judikatūras *Krohn* nozīmē.

52 Līdz ar to Regulas Nr. 1430/79 13. pants nevar būt pamats, lai tiktu piešķirts atbrīvojums no maksājuma, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, vai lai tas tiktu atmaksāts.

Par Pamatregulas un Regulas Nr. 2670/81 interpretāciju

53 Jāsecina, ka ne Pamatregula, ne Regula Nr. 2670/81 neļauj valsts iestādēm vai Kopienu iestādēm taisnīguma iemeslu dēļ piešķirt atbrīvojumu no maksājuma, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, vai to atmaksāt.

54 *Cosun* tomēr uzsver, ka, pirmkārt, neraugoties uz Regulas Nr. 2670/81 3. panta formulējumu, šis pants, ņemot vērā vispārējos Kopienu tiesību principus, ir interpretējams tādā veidā, ka tas paredz iespēju valsts kompetentajām iestādēm piešķirt atbrīvojumu taisnīguma iemeslu dēļ tādos īpašos apstākļos, par kādiem ir runa pamata prāvā.

55 Šajā sakarā 2004. gada 19. janvāra spriedumā lietā C-329/01 *British Sugar* (*Recueil*, I-1899. lpp., 64.–67. punkts) Tiesa ir atzinusi, ka tādos apstākļos, par kādiem bija runa minētajā lietā un kam ir raksturīgi, ka nepastāv nekāda valsts kompetentās iestādes vainojama rīcība, ne šai iestādei, ne valsts tiesai nav diskrecionāras varas, lai samazinātu maksājumu, kas jāiekasē atbilstoši Regulas Nr. 2670/81 3. pantam.

56 Tādējādi tām *a fortiori* nav tiesību līdzīgos apstākļos taisnīguma iemeslu dēļ piešķirt atbrīvojumu no šāda maksājuma vai atmaksāt to.

57 Tādā situācijā, kāda tiek aplūkota pamata prāvā, valsts iestādēm nevar pārmest vainojamu rīcību.

58 Ir tiesa, ka tad, ja kompetentās valsts iestādes informē ražotāju par iespējamo krāpšanu, ko īstenojuši līgumslēdzēji partneri, kuriem tas uzticējis C cukura partiju eksportu, ražotājs var veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai, ja ne gluži novērstu parāda rašanos, tad vismaz aizkavētu vai ierobežotu tā palielināšanos.

59 Tomēr vajadzība veikt izmeklēšanu, lai identificētu un aizturētu notikušās vai plānotās krāpšanas izdarītājus vai līdzdalībniekus, var leģitīmi pamatot, ka galvenā ieinteresētā persona apzināti pilnībā vai daļēji netiek informēta par izmeklēšanas elementiem, kaut arī pēdējā minētā nekādā veidā nebūtu iesaistīta krāpniecisko darbību izdarīšanā (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *De Haan*, 32. punkts).

60 Tādējādi valsts iestādēm, kas ir informētas par iespējamo krāpšanu, kas saistīta ar C cukura, par kuru ir iesniegta eksporta deklarācija, pārdošanu iekšējā tirgū, nav pienākuma brīdināt ražotāju, ka tas varētu kļūt par atbildīgo, kuram jāveic maksājums saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, kaut arī ieinteresētā persona nebūtu iesaistīta krāpniecisko darbību izdarīšanā (pēc analoģijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *De Haan*, 36. punkts).

61 Otrkārt, mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanas laikā *Cosun* apgalvoja, ka atbilstoši 1993. gada 27. maija spriedumam lietā C-290/91 *Peter* (*Recueil*, I-2981. lpp.) Kopienu tiesības pieļauj kopējās lauksaimniecības politikas jomā piemērot valsts tiesībās paredzēto taisnīguma principu, ja šāda piemērošana nerada diskrimināciju starp uzņēmumiem un nepadara Kopienas regulas izpildi faktiski neiespējamu. *Cosun* uzskata, ka pamata lietā Nīderlandes iestādēm ir jāpiešķir atbrīvojums no konkrētā maksājuma.

62 Šajā sakarā ir jāsecina, ka *Cosun* uzskata, ka ikvienam C cukura ražotājam, kas ir nostādīts vienādos objektīvos faktiskajos apstākļos, kuriem ir raksturīgi, ka valsts iestādes ir ļāvušas izdarīt krāpšanu, kas izpaudusies kā C cukura, par kuru ir iesniegta eksporta deklarācija, pārdošana iekšējā tirgū, nebrīdinot ražotāju, kaut arī tas nebija iesaistīts krāpniecisku darbību izdarīšanā, ir jāpiešķir šāds atbrīvojums.

63 Pastāvīgā judikatūra ir tāda, ka Kopienu tiesībās nepastāv juridisks pamats, kas ļauj taisnīguma iemeslu dēļ atbrīvot no saistībām, kuras ir noteiktas šajās tiesībās (1977. gada 28. jūnija spriedums lietā 118/76 *Balkan-Import-Export*, *Recueil*, 1177. lpp., 7., 8. un 10. punkts; 1985. gada 14. novembra spriedums lietā 299/84 *Neumann*, *Recueil*, 3663. lpp., 24. punkts, un 1990. gada 28. jūnija spriedums lietā C-174/89 *Hoche*, *Recueil*, I-2681. lpp., 31. punkts). Turklāt, neskarot īpašus Kopienas likumdevēja skaidri paredzētus gadījumus (skat., piemēram, 1996. gada 26. novembra spriedumu lietā C-68/95 *T. Port*, *Recueil*, I-6065. lpp., 42. un 43. punkts), Kopienu tiesībās nav zināms vispārējs tiesību princips, saskaņā ar kuru spēkā esošu Kopienu tiesību normu valsts iestāde nevar piemērot, ja šī norma ieinteresētajai personai rada grūtības, no kurām Kopienas likumdevējs acīmredzot būtu vēlējies izvairīties, ja tas būtu paredzējis šādu gadījumu normas izstrādes brīdī (iepriekš minētais spriedums lietā *Neumann*, 33. punkts, un lietā *Hoche*, 31. punkts).

64 Tādējādi taisnīguma dēļ nevar atkāpties no Kopienas normu piemērošanas, izņemot tiesiskajā regulējumā paredzētus gadījumus, vai tad, ja pats tiesiskais regulējums tiek atzīts par spēkā neesošu (1998. gada 29. septembra spriedums lietā C-263/97 *First City Trading* u.c. (*Recueil*, I-5537. lpp., 48. punkts).

65 Jāsecina, ka Kopienas likumdevējs nav devis valsts iestādēm iespēju taisnīguma iemeslu dēļ atbrīvot no maksājuma, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, vai atmaksāt to.

66 Tā rezultātā Pamatregula un Regula Nr. 2670/81 ir interpretējamas tādā veidā, ka, izņemot *force majeure* gadījumu, tās neļauj piešķirt atbrīvojumu no maksājuma vai atmaksāt to.

Par pirmo jautājumu

67 Uzdodot pirmo jautājumu, iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai, ņemot vērā, ka nepastāv iespēja atbrīvot no maksājuma, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, vai atmaksāt to dažādu ar taisnīgumu saistītu iemeslu dēļ, Pamatregula un Regula Nr. 2670/81 nav spēkā kā tādas, kas ir pretrunā vienlīdzīgas attieksmes un juridiskās drošības, kā arī taisnīguma principam.

Par norādīto vienlīdzības principa pārkāpumu

68 *Cosun*, *Minister* un Nīderlandes valdība uzsver, ka iekšējā tirgū pārdotais C cukurs atrodas tādā pašā situācijā kā cukurs, kas ticis importēts no trešām valstīm, un tādējādi tam jāpiemēro tādi paši noteikumi. Tā rezultātā ar vienlīdzības principu nebūtu saderīgi, ka trešo valstu izcelsmes cukura importētājs, kas atrodas īpašā situācijā Regulas Nr. 1430/79 13. panta nozīmē, atbilstoši šim pantam varētu saņemt atbrīvojumu no nodokļiem, bet šāda iespēja nepastāvētu C cukura ražotājam, kurš atrodas tādā pašā īpašā situācijā.

69 Tādējādi *Cosun*, *Minister* un Nīderlandes valdība uzskata, ka iespējas īpašās situācijās un taisnīguma iemeslu dēļ atbrīvot no maksājuma, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, neesamība padara šo regulu daļēji par spēkā neesošu, ciktāl šis trūkums rada vienlīdzības principa pārkāpumu. *Minister* un Nīderlandes valdība atsaucas arī uz Pamatregulas daļēju spēkā neesamību tā paša iemesla dēļ.

70 Mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanas laikā *Cosun* turklāt uzsvēra, ka Regulas Nr. 2670/81 3. pants pārkāpj EK līguma 40. panta 3. punkta otro daļu (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 34. panta 2. punkta otrā daļa). 1993. gadā Nīderlandes iestāžu bezdarbības dēļ *Cosun* attiecīgos C cukura daudzumus nevarēja ne eksportēt, ne arī tos pārnest uz nākamo tirdzniecības gadu, kamēr citi C cukura ražotāji varēja izdarīt šādu izvēli un tādējādi izvairīties no pienākuma veikt maksājumu atbilstoši Regulas Nr. 2670/81 3. pantam. Tādējādi *Cosun* tika nostādīts īpašā situācijā salīdzinājumā ar citiem uzņēmējiem šajā pašā nozarē pretēji Līguma 40. panta 3. punkta otrajā daļā noteiktajam uzņēmumu diskriminācijas aizliegumam Kopienā.

71 Eiropas Savienības Padome uzskata, ka tas, ka ar cukura TKO saistītajā tiesiskajā regulējumā nav vispārējas taisnīguma klauzulas, kas būtu līdzīga tai, kāda pastāv muitas tiesiskajā regulējumā un ir iekļauta Regulas Nr. 1430/79 13. pantā, nav uzskatāms par nediskriminācijas principa pārkāpumu, jo muitas tiesību normas un cukura TKO normas ir piemērojamas dažādās nozarēs, un atkāpes, ko tās attiecīgā gadījumā paredz, attiecas uz dažādiem pienākumiem ļoti dažādās tiesiskajās situācijās.

72 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka, pirmkārt, ievērojot vienlīdzības un nediskriminācijas principu, līdzīgās situācijās nevar piemērot atšķirīgus noteikumus un dažādās situācijās nevar piemērot vienādus noteikumus, ja vien tādai pieejai nav objektīva attaisnojuma (skat. 1995. gada 17. oktobra spriedumu lietā C-44/94 *Fishermen's Organisations* u.c., *Recueil*, I-3115. lpp., 46. punkts, kā arī 2006. gada 30. marta spriedumu apvienotajās lietās C-87/03 un C-100/03 Spānija/Padome, Krājums, I-2915. lpp., 48. punkts), un, otrkārt, Līguma 40. panta 3. punkta otrā daļa, kurā noteikts diskriminācijas aizliegums atbilstoši kopējai lauksaimniecības politikai, ir tikai īpaša minētā principa izpausme (skat. it īpaši 2000. gada 13. aprīļa spriedumu lietā C-292/97 *Karlsson* u.c., *Recueil*, I-2737. lpp., 39. punkts).

73 Pirmkārt, attiecībā uz iespējamo C cukura ražotāja, *Cosun*, diskrimināciju salīdzinājumā ar trešo valstu izcelsmes cukura importētājiem pietiek konstatēt, ka šis apgalvojums ir balstīts uz postulātu, ka iekšējā tirgū pārdots C cukurs ir pielīdzināts importētam cukuram, un tam ir jāpiemēro vienādi noteikumi.

74 Šī sprieduma 35.–46. punktā minēto iemeslu dēļ šāds postulāts tomēr ir kļūdains.

75 Otrkārt, attiecībā uz iespējamo tāda ražotāja kā *Cosun* diskrimināciju salīdzinājumā ar citiem Kopienas cukura ražotājiem ir jāsecina, ka situācija, kādā atrodas C cukura ražotājs, ar kura produkciju tiek veiktas krāpnieciskas darbības, nevar salīdzināt ar situāciju, kādā atrodas ražotājs, kura saražotais C cukurs tiek eksportēts Regulas Nr. 2670/81 1. panta 1. punktā noteiktajos termiņos un ar tajā paredzētajiem nosacījumiem.

76 Turklāt neviens no Tiesai iesniegtajos lietas materiālos iekļautajiem dokumentiem neļauj domāt, ka tad, ja tādā pašā situācijā atrastos nevis *Cosun*, bet cits ražotājs, valsts iestādes to būtu brīdinājušas, ka notiek izmeklēšana saistībā ar tā līgumslēdzējiem partneriem.

77 Tādējādi ir jāsecina, ka iespējas taisnīguma iemeslu dēļ atbrīvot no maksājuma, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, vai atmaksāt to neesamība tādos

apstākļos, kādi pastāv pamata lietā, nav atzīstama par vienlīdzības principa pārkāpumu.

Par norādīto tiesiskās drošības principa pārkāpumu

78 *Cosun* apgalvo arī, ka Regulas Nr. 2670/81 3. pants nav spēkā tiesiskās drošības principa pārkāpuma dēļ, jo šis pants neparedz iespēju piešķirt atbrīvojumu no paredzētā maksājuma vai atmaksāt to.

79 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesiskās drošības princips ir Kopienu tiesību pamatprincips, kas pieprasa, lai tiesiskais regulējums būtu skaidrs un precīzs, lai indivīdi varētu nepārprotami zināt savas tiesības un pienākumus un tādēļ atbilstoši rīkoties (skat. it īpaši 1996. gada 13. februāra spriedumu lietā C-143/93 *Van Es Douane Agenten*, *Recueil*, I-431. lpp., 27. punkts, un 2005. gada 14. aprīļa spriedumu lietā C-110/03 Beļģija/Komisija, Krājums, I-2801. lpp., 30. punkts). Tiesiskās drošības princips ir īpaši stingri jāievēro tāda tiesiskā regulējuma gadījumā, kas var radīt finansiālas sekas (1987. gada 15. decembra spriedums lietā 326/85 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, 5091. lpp., 24. punkts, un 2006. gada 16. marta spriedums lietā C-94/05 *Emsland-Stärke*, Krājums, I-2619. lpp., 43. punkts).

80 Turklāt sodu, pat ja tas nav krimināls sods, var piemērot tikai tad, ja tas ir balstīts uz skaidru un nepārprotamu tiesisku pamatu (skat. it īpaši 1984. gada 25. septembra spriedumu lietā 117/83 *Könecke*, *Recueil*, 3291. lpp., 11. punkts; 2002. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-210/00 *Käserei Champignon Hofmeister*, *Recueil*, I-6453. lpp., 52. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Emsland-Stärke*, 44. punkts).

81 Paredzot maksājumu iekasēt visos gadījumos, kad C cukura partija ir eksportēta, neievērojot Regulas Nr. 2670/81 1. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus un termiņus, izņemot *force majeure* gadījumus, tās pašas regulas 3. pants ir skaidra un precīza norma.

82 Tā rezultātā iespējas taisnīguma iemeslu dēļ atbrīvot no maksājuma, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, vai atmaksāt to neesamība tādos apstākļos, kādi pastāv pamata prāvā, nav atzīstama par tiesiskās drošības principa pārkāpumu.

Par norādīto iespējamā taisnīguma principa pārkāpumu

83 Visbeidzot, *Cosun* uzsver, ka Regulas Nr. 2670/81 3. pants nav spēkā arī iespējamā taisnīguma principa pārkāpuma dēļ.

84 Šajā sakarā ir jānorāda, ka *Cosun* uzskata, ka norādītais pārkāpums izriet no tā, ka tādam importētājam kā *De Haan Beheer BV*, kas bija lietas dalībniece iepriekš minētajā spriedumā lietā *De Haan*, kurš ir atbildīgais par muitas parādu, kas radies tam nezinot izdarītu pārkāpumu rezultātā, ko valsts iestādes apzināti ļāvušas izdarīt, lai labāk atklātu vainīgos, var piešķirt atbrīvojumu no šī parāda vai atmaksāt summu, kas samaksāta tā dzēšanai, bet C cukura ražotājam, kurš atrodas tādā pašā īpašā situācijā, nav šādas iespējas.

85 Tādējādi šķiet, ka iespējamais taisnīguma princips, uz ko atsaucas *Cosun*, faktiski pārklājas ar vienlīdzības principu, attiecībā uz kuru šī sprieduma 68.–77. punktā tika konstatēts, ka Pamatregula un Regula Nr. 2670/81 to nepārkāpj.

86 No tā izriet, ka, izskatot pirmo jautājumu, nav konstatēts neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt Pamatregulas un Regulas Nr. 2670/81 spēkā esamību.

Par otro jautājumu

87 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

88 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata prāvā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies saistībā ar apsvērumu iesniegšanu Tiesai, izņemot tos, kuri radušies minētajiem lietas dalībniekiem, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

izskatot pirmo jautājumu, nav konstatēts neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt Padomes 1981. gada 30. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1785/81 par cukura tirgus

kopīgo organizāciju, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1991. gada 4. februāra Regulu (EEK) Nr. 305/91, un Komisijas 1981. gada 14. septembra Regulas (EEK) Nr. 2670/81, ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus attiecībā uz cukura produkciju, kas pārsniedz kvotu, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 1991. gada 6. decembra Regulu (EEK) Nr. 3559/91, spēkā esamību.

[Paraksti]